Microsoft

Microsoft® Word

Ben Gidersem Ay Sen-deler

Adnan Durmaz

adnandurmaz@superonline.com

Kaynak:
http://ekitap.kolayweb.com/

İçindekiler

KUMDAN EVLER

Kahverengi denizlerimdi hüzün gözlerin kumdan evler kurdum kirpiklerine... Ama kavuşmadan söz edebilmek için önce ayrılık denen şeyi bütün çeşitleriyle çok iyi bileceksin, tıpkı bütün kavun çeşitlerini, yıldızların bütün hareketlerini, bütün yazı türlerini bilir gibi... ' Mevlana Celaleddin Rumi (Radi Fiş,Mevlana,sf.65)

I

güzelliği bende kalsın gülüşün gülerken çağlayanlar gibi yüreğime dökülüşün çünkü yana yana

yaşananlar da toz olup savruluyor zamanda avucuma bıraktığın o ellerin iki ürkek serçe kuşu o öpüşün bende kalsın hani o: depreminden yüreğimin söküldüğü an kanar an ki o müthiş bakışlara zaman örümceğinin ağlar ördüğü... güzelliği bende kalsın sözlerin titrek dudaklarından açılan yaşam bakışın yakışın sağnak sağnak yağışının anlatılmaz dağdağası ellerime bıraktığın o körpe yüreğinden parmak uçlarımdaki yanık yarası bende kalsın anladım kirpiklerin örttükçe gözlerini coşkusuz bir ömürde daralan bir avuç kalan ölü bir gökyüzüdür zaman kumdanmış bütün evler bütün hevesler yalan... 9.10.97. Güzelyalı

II

insan yitirince keşfediyor yitirdiğini kanıyor geriye dönmeyecek andaki gülüş nereye gidiyor geçmiş zamanda kalan ürperti büyülü bakışlara bir örümcek ağ örüyor (durmadan hani o kızlar vardı esin esin esintiydi gül sağnağı yürüyüşleri ölümü yarar giderdi zamanı yoklar giderdi sevdayı okşar giderdi memeleri şimdi boşalmış birer dağarcık nerede tükendi çılgın çalkantıları nice gülüşler vardı kuş sağnağı geceye mehtap katardı dolu vurmuş güller gibi yüreklerinden koparıldılar cellattı cellatlara mezar olacak kadar bağışlamak bilmeyen kaldırımlar insan yitirdiklerini yitirdiği zaman anlar bir deli yağmurdur ömrün ki nafiledir yalan bütün saltanatlar hanlar hamamlar saraylar kumdandır bütün evler bütün hevesler yalan yüreğinde yaşadığın ne varsa bir onlar ömründen kalan... 9.10.97. Güzelyalı

III

hevesler ki mutlak geçicidirler gönlünü oyalar yayılır kof bir ömrün sınırlarına ulaşılmazlıkla büyürler hevesler neyi besler insanlığın o büyük o mutsuz bahçesinde her aşk bir başka katılmak yaşamın dokusuna dönülmez akşamın ufkunda aslolan bir insanlık şarkısı mırıldanarak katılmak ayın doğuşuna hevesler cangılında bütün vakitler geç son bir faslı yok ömrün yürek insanlık ırmağının damarlarında akıyorsa sultanlar ölürken anlar göçer bütün saltanatlar bir hiç bile değil toz olup uçtuğunda kof keyifler-sırça saraylar kumdandır bütün evler bütün hevesler yalan hevesler ömrümüzün sırtına vurulmuş eyer ayırmak kendini başkalarından seni yalnızlığa boğan . yalan beklentiler ki mutlak geçicidirler zındanlar kimin kanıyla kimin canıyla savaşlar onuruna tecavüz edilmiş sömürgeler gerillalar kula kulluk ve yağma umudu hapseden zındanlar yıkılmadan kırılmaz zinciri aşkın taş duvarlar sarar gülüşün bir yanını dünya insanca olmadan bütün evler kumdan olur bütün hevesler yalan... 30.10.97. Bolvadin

IV

toprakta çekirdek gülün damarında su yürekte hüzün ve görünmez saati ömrümüzün işler kurmadan büyülü bakışlara bir örümcek ağ örüyor durmadan zalime baş eğme yüzüne tükür cellâdın karanlığa ışık doku yıkılmadan özgür değilsin kendine ördüğün zından ne verir ki başkasına

kabuğunu kıramayan sonunda bitecek ömrün daldan düşen yaprak gibi o zaman : her an öyle yaşayacaksın bir aşk mektubunun zarfını açmak gibi... 14.10.97. Tabaklar Ky. İLM KESBİYLE RÜTBE-İ RİF'AT ARZÛ-YI MUHÂL İMİŞ ANCAK Aşk imiş her ne vÂr ise Âlemde, İlim bir kıl-Ü kaAl imiş ancak.. Fuzûli

HÜZÜN SENFONİSİ

senin güzelliğin kızım eski bir söylencede anlatılırdı hava gül sarhoşu keser yürüdün müydü dağlı yürek taştan taşa çalar kendini aşkın ki şaki eder insanı dinden imandan çıkarır dağa düşürür . bir gülüşün nicesinin dirimi bir bakışın nicesinin ölümü kan tutmaz korku tutmaz uyku tutmaz gözlerin tutar... senin güzelliğin gülüm eski bir söylencede anlatılırdı..

aşktan evler

Dik gözlerini kalbin olsun gözlerin M. Celaleddin Rumi yel savurur-dalga çalar kumdan evler kurmayalım yıkılmayan yapı mı var taştan evler kurmayalım gel kadınım aşktan evler kuralım ufkunda gülüşün açsın her sabah lacivert gecelerde ay doğsun bakışların duvarı dünya olsun tavanı gökyüzü her an : patlayan bir tomurcuk aşkın dalında ne dün- ne yarın... nerede olursak olalım yürekten bağlı kalalım gül diye büyüttükçe yürekte hüznümüzü hükmü yok ayrılıkların...

bakışın

bana işte öyle bakışın var ya kahverengi kahverengi akışın kendini gözlerinle sunuşun öpüşün var ya hani öpüş susuşun sevişin var ya öyle sınırsız teslim oluşun bakıp bakıp gözlerimde ölüşün bilmezsin nasıl yolunur nasır tutmuş yüreğim neyim varsa bırakırım fırtınana talan olur bu kentin yasemen akşamlarında kendini bir ince sızı bırakıp beni alır beni alır gidersin kalırım çaresiz/ıssızlığında öyle kolları kopuk öyle yaralı... bana işte öyle bakışın var ya her şeyin silindiği gözlerinle beni öyle sarışın gövdeme kendini giydirişin seni soluyuşum senin içinde yağmalanıp tükenişim derinlerinde yitişim... yitişim koskoca bir kentin sana dönüştüğünde sokakların orta yerinde sensiz öyle kolları kopuk öyle yaralı... sendendir bu lacivert gecelerde denizin masmavi dile gelmesi yıldızların sağnak sağnak inivermesi dilim lâ'l kesilir gözlerinde. susar ellerim bana kendini giydirip sonra da böyle öksüz bırakma yalım mavim nazlı yarim yanışım bir tür çiçek açıştı gözlerinde sürüklenir sürüklenir giderim yavri yavri bu kadar insafsız akma...

küçük yıldız

kumdan evler kurmayalım birlikte düşler kurmayalım deneyemedik, diye ağlamayalım hüzünlü

küçük yıldızım hep orada kal sen gizemli masmavi sonsuzlukta ben burada ıssızlıkta bir sevgimiz olsun dalgalar yıkamasın yeller savuramasın varsın içimizde kalsın.. 1995 İzmir

kıyamet

biz nerede ayrılırsak kıyamet orada başlar mavidir senin hüznün coşkun bir yürek çatırdar oradan başlar/yarım kalan bir bedenin kendini sonsuzlukla tamamlaması ve susar kellesi kopartılmış çarpınan bir ceset gibi rüzgâr biz nerede ayrılırsak kıyamet orada başlar sen gidersin ey gönül büyücüm ben kalırım bir de son öptüğün yerde gözlerindeki esrar bırakırım geri kalan nem varsa kıyasıya yağmalar canlanır orada nice geçmiş ayrılık eski bir plakta kırgın bir müzeyyen senar sessizliğin sinesinde mavi bir sezen aksu kanar nereye gidiyorsun kadınım büyücüm küçüğüm söyle bana beni böyle akşamların ortasında yaralı parçalanmış bir yürekle koyup böyle nereye ömrünün en küheylan çağıyla talan edip içimdeki cenneti çaylar gibi aka aka nereye zamanı parçalayıp bakışlarınla cehennem ateşleri koyup döşüme nereye gidiyorsun kadınım yumuşak kirpim kahverengi denizim beni nerde bırakırsan kıyamet orada başlar kalakalırız orada başı kopartılmış rüzgâr buz tutmuş hüzün kuruduğu tüm kıyılar kahverengi bir denizin tam senin yanıbaşında ey güngörmüş yaşlı çınar söyle bana büyük aşklar büyük ayrılıklarla mı tanımlanırlar biz nerede ayrılırsak kıyamet orada kopar...

tanık

gelip geçtiler binyılların yokuşlarından nice sevgililer el ele -omuz omuza kelebekler-martılar-uğur böcekleri gibi geldiler gittiler yanıbaşında durdular çoğunu yaşlı palmiyeler bile anımsar nasıl da unuttu saçlarından esen ölümsüz kokuyu rüzgâr nice öpüşlerin tanığısın ey yaşlı çınar ki söyle kaç öpüş var dehşetinden yer sarsılır gök çatırdar. . unutma sana değen o çocuk parmakları yaşam ile ölüm onlarda kesişirdi o gözler ki sonsuzluğa uzanan sevgiye susamış kurak topraklardılar kadın çocuk dişi deli tayın taştan taşa sekişiydiler rahmiydiler içimdeki ateşin sonsuz hasretimin kalesiydiler sen tanıksın yüreğime yapıştılar teslim oldular teslim aldılar artık sonsuza dek oradan bakacakla

haritamın yırtıldığı yer

ansızın gideceğim bu kentten kimse farkına varmadan beni sapkın ilan etmenin tam sırasıdır şimdi çünkü fırlattım denize okuduğum tüm kitapları sonra dalgaların peşine düştüm baktım ki asıl sevdiğim şu gökyüzü attım kendimi sonsuza mavi kesildim tepeden tırnağa inkâr ettim kitapların söylediği ne varsa denizlere fırlattım yüreğimi de gayri martılar dinlensin üstünde bana yeter kelebeğin kanadında coşan ürperti kuralla-yasayla-teraziyle-tartıyla kim varsa sevdiğim terkettim tümünü de özgürlüğü öğrendim yalnızlığın kollarında haritamın yırtılıp kanadığı noktada orada öğrendim aşkı da bütün aşklarımın sahtekarlığını öğrendiğim an sevgilim bana dedi ki 'nasıl da ısırıyor süt gelmezse anasının memesini dişi yeni çıkmış çocuklar' sonsuzlar ortasında o an kırık

bir çöptüm dalgalar tanıktır buna gözümde bir damla su deniz deryaya kesti arı oldum gül öptüm

yalnızca siz

yüreği yüreğimde yırtılan bir göğün gürlemesiydi dudağı dudağımda gül goncası can yongası aşk huzmesiydi oysa nice kumdan evler kurmuştum yellerde savruldu aldı dalgalar gün oldu unuttu bakışlarımı ardımdan ağlayanlar başka hesaplarla başka adamlarla zamanda kayboldular tanıksın yaşlı çınar dudağı dudağımda ay aylasıydı öpüşü toprağımda su damlasıydı büyüdü patladı ve orada aşk çatladı kıyamet başladı bu kentin sokakları benim yokluğumun farkında olmayacak ardımdan hüzün kusacak deniz ey gökyüzü kardeşim-ey yaşlı çınar ansızın yanınızdan bir kelebek olarak geçtiğimde hayrete düşeceksiniz gözlerinizin önünde kendimi ateşe attığım zaman yanışın o müthiş güzelliğini yalnızca siz göreceksiniz... 21-5-1997- İzmir

tarlakuşuydu jülyet

sevgilim bana dedi ki -ikimizi koparan bütün engeller kalksa yürek ferahlığıyla el ele versek aşkımıza dost düşman tanık olsa başımızın üstüne el koyup yemin etsek sevişmeler de tavsar aslanım yitirir büyüsünü en derin bakışlar da dönüşüverir jülyet basit bir tarla kuşuna sen öpüşmeye doymuş dudaklarınla dersin ki -sevgilim kaldır şu güzelim poponu da yemek yap yiyelim çamaşır-bulaşık yıka aşklar da tarazlanır aslanım tükenir en fazla beş yıl sonra akşamdı ve sahili boynuzluyordu deniz yukarda gök yıldız bahçesi havada esrik bir rüzgâr jülyet şişman bir kadın olarak geçti yanımızdan romeo bunamış bir ihtiyar dedim ki insan yalnız da olsa ihtiyarlar bir yaşam hasretle kanamaktansa bir gün tükense de aşklar birlikte yürümeli insan gittiği yere kadar kuşlar bile kanatları birbirine bağlıyken uçamazlar yürekten yüreğe kelepçe vurmayanlar aşkı bir onlar yaşar aşk ki sonsuz gökyüzüyse kuşlar yanyana uçar

keşke

keşke bu aşk bahçesine hiç gelmeseydim güneş delirmeseydi bu haziran güzeli yağmur beni böyle ince ince damla damla öpmeseydi soluğun imbat kokmasaydı saçların esmeseydi ben bu güzel kenti hiç görmeseydim... ne olur öteki kadınlara benzeseydin otuz beş yaşlarında olsaydın bacaklarına ağda sürüp sakallarını cımbızla alsaydın beyaz atlı prensini bekleseydin gözünü aynalardan ayırmasaydın aslında beni sevmeseydin seviyor gibi yapsaydın çok sürmese seni terketseydim bir gün ayrılacağımızı başından bilseydim onun sen olduğunu bilmeseydim seni hoyratça sevseydim

bir mavi an

anımsa deniz rıhtıma çıkmıştı coşkudan deliydi saçlarında fırtına esen rüzgâr öpücük tufanıydı boşanan sağnak aylardan nisandı- günlerden pazar yalı kahvesinde yüreğin bir tuhaf ıslak unufak etmeğe yeterdi kenti yaralı bir hayvan gibi gözlerindeki esrar buralarda bahar ansızın gider akşamları sokaklarda çiçek açar insanlar açılsam maviliğe gönlümü en ıssız koylara demirlesem kaçış yok dalgalar hep senin sesin adı bilinmedik sokaklardan geçsem bilirim bütün kavşaklarda beklersin ... nasıl da isterdin o çocuk ellerinin öylece kalmasını avuçlarımda ve gözbebeklerinde yitip yitip gitmeyi çıkarmağa gücü mü yetmedi aşkımızın. sen gelmeden önce giyindiğim geceyi hani demiştin ya- insan aşkını sonunu düşünmeden kuralsız yaşamalı hesapsız-kitapsız-utançsız-arsız şimdi bilmiyorum ben mi korkağım yoksa bu nasırlı yürek mi tutarsız demiştin ya yıkmadan tüm kuralları deli sağnaklar gibi yar sarılamaz mı çiğneyip geçmeden birinin gözyaşını gerçek sevgilere varılamaz mı anımsa akşamın leylağında öpüşmek rengiydi bahar ne zaman o geceyi yaşasam avuçlarım ellerinin sıcaklığını duyar işte o demiştim akşamları batıdan doğan en parlağı yıldızların karanlık gecelerde yol göstereni serüvencilerin ve hırsızların şairlerin yüreklerine dökülen esin işte o demiştim Venüs yıldızı aşkın tanrıçası sensin anımsa nazlı bir kızdı mayıs hava su berrak billurunda yalnızlığım nemlenir yıldızları indirdim Karşıyaka'ya ötesinde lacivert dokuyan dağlar soldu gün ömrümüzün dalında imge yakamozlayan şu denize ne denir gümüşselviler uzuyor tüm kıyılarda karşıda bir yerlerde sanki Attila İlhan maviden maviden mısra demlenir güneşin battığı yerde öpüştü renkler geride yumşacık bir yeşil dinlenir rüzgâr okşar dallarını palmiyelerin otobüsler ışıklar içinde insan yüzleri dingin neon lambaları rengarenk zaman ellerde yüzlerde mavi mavi dökülüyor bir kız kelebekler gibi telefon ediyor sevgilisine mavi masmavi gülüyor... akşamdı gelmesen büyü bozulacaktı eski bir plakta yine hicran yine hicran çalacaktı gelmesen mavi kan içinde kalacaktı bilmezsin uzak dağ başlarında karanlık geceleri üç haneli köylerde ağır ağır tükenmeyi hiçlikten ne gece kuşları -ne rüzgârın uğultusu hiç bir şey tutamaz insanının yerini kendinle buluşup boğuşman boş silemezsin unutuluş sisini bilemezsin korkunçtur yaşarken ölmek duygusu gecen ölümlerden ıssız yüreğin delik deşik ışığın loş yararsız bütün saatleri kırsan çıldırsan hırsından bin parçaya ayrılsan en güzel an da düşer ömrümüzün dalından kimseler tutamaz çetelesini oysa uzak bir sonradan oturup geriye baktığın zaman belki parmak uçlarında tozu bile kalmayan gizi gülümseyişin taç yaprağında saklanan belirli anlar vardır insanı tanımlayan... geceydi nazlı bir kızdı mayıs yıldızlar yağmıştı karşı sahile geldin elin yüzün ben geldin sanki gerçek değildin ama gerçekten geldin gözlerin tüm bakışların bahçesi hey palyaçom gecemi çıldırtan ay masalımın prensesi hoş geldin ellerini ellerime gül diye bırak halin halimle tamam bir şiir okuyayım yüreğime bakarak ölümsüz olsun şu an ki ben bu müthiş anı bir daha yakalayamam.

yağmayan gök sancısı

omzunda ağır yüküyle geceyi bekleyen acı suskunluk düşlerinde sarar diri gövdeni yağmayan gök sancısı . gözlerimde gördüğün bilmezsin bu benim ağlamam uzaklık dediğin aşılır yol tepilir dağ yıkılır tamam yüreğin ne kusuru var sevme faslında sen beyaz duruşuna hayran olduğum kuğu ben çöl kartalı bazan sevmek ayrılmaktır aslında nereye düş eksek orda kuraklık kural koyucular peşimiz sıra ayak izlerimiz kan nar çiçeği gülüşlüm var git yoluna yüreğim bulur seni ne zaman beni ansan ah bilmez miyim oysa o dişi aklığın teslim olur deli sularıma uzansam gül olur tomurcuğun çöl demez toprağıma yangınıma kanat vurur yüreğin cansuyum olursun canıma aksan aşılır tüm engeller şu firavunlar sultası sokaklar dolusu lağım faresi hatta yalnızlıklar bile yıkılır

sınır surları sevmeyi biliyorsan yağmayan gök sancısı gözlerimde gördüğün bilmezsin bu benim ağlamam aramızda bir şey var ki aşılmaz bir ona yetmez gücüm zaman...

aşk ermişi

yüzün hüzün değil bir çocuğun o muzip gülümseyişi kadın insan çiçek dişi insanlar geçiyor mimiklerinden yüzünün sahnesinde sayısız figüran tıpa tıp kaç kişi gülüşün ceylanın taştan taşa sekişi susuşun mehtabın suya inişi küsüşün ayçiçeğin boyun eğişi gelişin yüreğimin gül kesilişi gözlerinde gördüm bakışlarımı dedin -bırak öpsün gözüm gözünü ki sensin aşk ermişi...

oysa beni al isterdim

bir hazan sessizlik kaldı gözlerinden akşamın sinesi kanadı gidişinle gülüşün sustu su berrağı sesinden geriye o vesveseli yalnızlık ki rüzgârların dilinde yine hicran makamından şarkılar söylemekte saçlarına takayım diye ellerimi uzatsam kopartırım diyordum gittin ki yıldızlar denizin yüzüne döküldü dalgın bakışlarının kaldığı mavilikte hepsi de bir bir öldü gittin yerle bir oldu her şey yüreğimde patlayan bu kıyameti başından biliyordum... oysa beni al isterdim deli sokuluşlarınla günüm denizine batsın ayım yitsin bulutunda nar çiçeklerinin dalında rüzgâr toprağının sinesinde nisan yağmurun olayım beni alsın dalgaların beni sarsın kayalara çarpa çarpa parçalasın isterdim nabzına damarlarına kanına karışayım gecene taşınırım şimdi tüm trenlerle sonsuz çöllerine-sana en uzak yere şimdi yıldızsız yokluğunda karanlığı kanatmak var şiirlerle anlatılmaz sancılara boğmak var ben duramam buralarda giderim gayri belki ardımsıra gelir gözlerin bir de saçlarına sevdalı rüzgâr... uzak kıyılarda öpücüklerle kurmayı düşlediğim kumdan evler kaldı yıldızlar inecekti saçaklarına deli dalgalar aldı söylenmemiş bir masal vardı sana-bana ilişkin sen deliliğe vurdun ben sürgünlüğe çevirdim yolumu o uzak kıyılar boğazlanan düşlerle debelendi birlikte seçtik biz bu kıyameti ayrılık tam öptüğüm noktada yakaladı sevdamız hançerle ertelendi... ayrılık seni ilk tanıdığım gün gözlerindeydi gülüşünün kıvrımına saklanmıştı dalgın dalgın duruşuna usul usul gelişine bundandır her buluşmamızda yarın gidiverecek bir yolcu gibi sarıldın bana bin yıldır yollarıma bakıp da umudu doğmadan ölen kadınım baktım oysa beni al isterdim aktın öylesine hasretlerle aktın hep hazin bir biçimde kanattın aklığını tutsam ellerimdeydin her defasında su yaşam aşktın çöl kaldım sana cansuyum kollarımdayken uzaktın... ayrılık kirpiklerinde titreyen vesveseydi bakışının ardındaki dünyanın girişindeydi kanayan yaraydı gülüşünün kıyısında beni gözlerinle sarışındaydı gönlüme gövdeni giydirişinde gözümün bebeklerinde ölüşündeydi yavri yavri bilemedim ayrılık kıyametler koparan bir damla öpüşündeydi oysa beni al isterdim... AH MİNE'L- IŞKI VE HÂLÂTİHÎ AHRAKA KALBÎ Bİ HÂRÂRATİHÎ ŞEYH GÂLİB

BEN GİDERSEM AY SENDELER - yaralı ceylan

yaralı ceylan bana işte öyle bakışın var ya gözlerinin gözlerimde yaralı ceylan çırpındığı kanlı salgılar içinde yaşamın rahminden fışkıran cenin çığlığı gözlerin gözlerimde denizin yüreğine dökülen ay ışığı 0 bakışın var ya bana 0 çıldırtan coğrafyan yıldırım inişin-şimşek çakışın çöllerime sağnak sağnak yağışın bütün mahremiyetinle anadan doğma dağlarımı-taşlarımı yıkışın bahtıma gözlerini çivi gibi çakışın yakışın..

günler ki...

günler ki savrulan yapraklardır ömrümüzün dalından geceye söylenmiş bir şiirdir aşkımız ki tam alnından vurulan o her gidişinden geriye kırılmış gül tenhalığı ayrılığın da bir kokusu var gözbebeklerinden yayılan deniz fenerlerim yıkılmış yerle bir olmuş nem varsa kalelerim-ağaçlarım-düşlerim hunharca yağmalanmış aşklar bıraktım ardımda hasretin de bir rengi var nasıl desem hiç bir renkle tanımlanamayan bir ömrü koymak bilirdim sevgilere bedel diye ne namusperestler gördüm bakışları fuhuş fuhuş yüreğinin kâsesinde kendini pazarlayan gülleri ve maviliği bir yosmayla keşfet yüreğin basıyorsa deli bir serüvencidir aşk hiç bir kural tanımayan oysa tahkatsızım gidişinle karanlığın dehşet bastı. yüreğim yenik hangi bahar gül açtırır bu deli yalnızlığında ne tuhaf bir şarkıymış aşkın yarısı gül gülistan ayrıldıktan sonrası sancıyan günler ki savrulan yapraklardır ömrümüzün dalından geceye söylenmiş bir şiirdir aşkımız ki tam alnından vurulan...

gül zamanlar...

gül zamanlardı ki onlarda sen açardın gül sarhoşu kesilirdi geçtiğin yerde hava çok eskilerde kaldı yıldız sağnağı gözlerin gözlerin ki sana vurgunluğumu onlarla sarardın kimi insan vardır yiyerek beslenir sevenlerini yaralar-yorar-bırakır çaresizlikte yalnızlığının farkında olmadan delice yalnızdır bir oyuncak sanır sevdiklerini bütün uzuvlarıyla yağmalayıp bırakır öylesi aşklardan soğrularak gelmiştim buraya olmadık bir zamanda sen geldin varlığın yaralarımı onardı o gül zamanlardı güzelyalı'da yasemen yaz akşamları hava tömbeki kokardı zakkum çiçekleri deli ortalık kız sağnağı o senin insana nüfuz edişin gözbebeklerinden başlardı orada sen açardın gönlüm tökezirdi bakışlarında şiirler tutuşturup bende sonra da hicranı yağardın gül zamanlardı ki onlarda sen açardın... 2.7.97. Balçova

ben gidersem ay sen-deler

gecenin yırtıldığı yerden hüzün yıldızı düşer uykunun kesilir düş damarları gönlüme dağların ıssızı düşer ben giderim bir tel kopar kemandan dağılır sazendeler içimde tufanlarla caddelerden geçmedim mi yüreğimde bir ateş kim farkına vardı ki kapaklanıp düştüğüm her kaldırımda bir parça yüreğim kaldı yağmur kanımı çok sildi yaşadığım ne varsa şimdi kan içindeler nice göz-nice türkü artık hepsi bendeler ben gidince ay sen-deler denize bir sızı düşer... l6.7.97. Tabaklar Ky.

kaçıncı kaçışım...

kaçıncı kaçışım bu senden tarihin dar patikalarında oysa kent meydanında kaç kırbaçlanmış tutkumla başka bir tarih yazdım gülüşün kadar sarih gülüşün ki bilir sırtı şerhem şerhem yarılmış tutkumu gülüşün bilir gece kuşlarıyla söyleşen unutulmuş bir mezhebin uslanmaz takipçisini ki ay sorgulamaktı işim ateş avuçlardım üzerine oturarak alay ederdim akkorla o zaman adımı sapkına çıkardı şimdi unutulmuş o ateşperestler kenti gülüşün bilir kutsal kitaplardan kovulmuş aşk sözlerimi bu kaçıncı kaçışım senden ki başka bir tarih çıkar söylense anımsa şafak buğulanıyordu bahardı şıkır şıkırdı gün ışığında yapraklar ve alabilesiye orman çiçek deniz kuş rüzgâr orada bir kucak mavilik olarak kendimi mahrum bıraktım senden oysa bin yıl aramıştım tüm günahları işleyerek tüm kuralları çiğneyerek denedim insan olmayı o tüm sevapları işleyen Budist rahip de aynı nedenle terk etti bir gece manastırını aynı nedenle buluştuk tüm kovgunlarla herkesin bir sen'i vardı belki doğmadan da önce ne alın yazısı-ne baht-ne kader sadece kaçkınlar ulaşabilir yaşamın tüm doruklarına zamanın uçurum diplerinde çürürken nice aşık kemikleri ve yapayalnız bırakarak kutsarken insanlık en büyük serüvencileri onlardı tüm sırları çırılçıplak soyanlar bütün kaçışlarım senden aslında aşkımın büyüklüğünden ve çilehanesini terk eden müminin insan olma acısına vurgunluğu değil mi aklını çelen şeytan nice firavun çağların ezemediği ey sevmenin bedeli o vazgeçilmez keşfetme tutkusu can pahasına yine ummanında kasırgalarda en cellat yanlarımla katlederek kendimi sana can sundum bil ki ben en bencil yanlarını aşk ilan eden sürüden biri değilim kerem kerem yanmasını bilirim bilim ki kimseler anlamadan öleceğim kaçıncı kaçışım bu senden tüm ölmüş kuşakların (çağların omuzlarına karabasan gibi yığılan) köhne kurallarına inat kıl çadırlara ölümün bir kez bile varmadığı mağaralara kaçıncı kaçışım... parçalanmış ayaklarımla açıldı sana giden yol yanışımla çoğaldı bu ateş kasırgası ve sana dönüştü yittiğim çöller aştığım dağlar-düştüğüm uçurumlar doğan gün-açan gül unutuşun sonsuzunda kuduran rüzgâr yıldızlar pırna pırna yıldızlar ve bazan ay bildim seni kimi zaman denizlere giz katan esrar yine iklimindeyim tüm kaçış yolların ezberimde sonsuz labirentinde döndüm dövündüm sana ulaşan yolu bilemedin sen bile hangi kara lanet bin yıllar önce bize kavuşmayı haram kıldı sevgilim söyle... 21.5/2.8 .19.8/-97 Tabaklar Ky.

ayrılıklar yürek söker

giderim öksüz kalırsın ararsın beni bir gün ağlarsın bu hüzün akşamlarda bir deniz kalır keder kanar dalgalarda yüreği köpük içinde şarkıları haşarı her gün başka bir yol keser bu kentte gök akşamları imbatı hicrandan eser bir başka hüzzam sapsarı gün olur bir yaprak gibi kurur yüzüm zamanda aşkyeşil hâreli gözlerinden dökülür incecik bir an olur gülüşüne yağarım kuytu limanın olurum sığınırsın dalgınlıklarında bakışından silindikçe ışığım benden bir şeyler ölür sende adımı söylersin bazan duyarım bir yerlerde ve kanarsın ıssızımda ayrılık bu yürek dağ olsa sökülür giderim ak bir lale gibi boynun öksüz bükülür 31.10.95. İzmir

gül dudağı çöl susuşlum

çalınmış saatler avladık zaman denizlerinden gözlerimiz hırsızlama sevişmeğe başladı yıldızsız gecelerde ışığına sığındım ne dizeler döküldü kirpiklerinden bizim oralarda geceler toynaklarıyla yürekler tepip gelen yalnızlığın atlarıdır yıldızlı karanlık büyür sonsuzca kırık bir el aynasına ömürler sığar kırk kilit vurulmuş yüreğe saklanır karasevda ki çıkamaz o dehşet tutsaklığın uçurum uçurum derinlerinden asla bizim oralarda gözbebekleri demir parmaklıklarla çevrilmiştir çocuklar gülü sorsa kanla tarif edilir baharlar bakır yeşili hüzünler kirs ferhad külüngü gerek hasretin dağlarına sevdaya değince kavallar kanar ışıklarda kelebekler karanlıklardan yanar ben işte o dağları aşıp aşıp gelmişsem ayaklarına gül dudağı çöl susuşlum ırmaklar diliyle konuş beni kanatma şimdi yangınları vurup sırtıma sevdasız gönderme beni kanın çeksin canın çeksin gözlerin çeksin bakışların saplı kalsın bağrımda gül dudağı çöl susuşlum beni gönderme bütün öpüşlerinle öp bitmesin sarsıntısı bana yağ iliklerime işle beni sevişerek kahret dinsin kuraklığımın sızısı beni yellerinle savur erit çarpa çarpa dalgalarınla varlığınla buluşayım nabzım damarlarında atsın denizlerinin tuzu olayım kanına karışayım gül dudağı çöl susuşlum beni gönderme...

ada;na

gülü dudağından bildim ikliminin sarhoşuyum nasıl anlatılır yakamoz firtınası bakışlarına tutkum 0 yangın sokuluşun ayışığı soluyuşun anlatılamaz... el ayak çekilince gökyüzü damla damla inerdi yıldız vurdu beklediğim tüm kıyılara bir tek sen yoktun... denizler gördüm sen yedi deryalar geçsem bütün kara parçalarında dolaşsam yeryüzünün ölsem tükenmez kimsenin varamadığı 0 bakir adana vurgunluğum..

yüreksöken

şimdi başka bir solukla uyur gece bütün saatler kırık ışıklar körsen neylesen yıkılmaz insan yüzlerine örülen duvar kemanlarda param parça bir hicaz şimdi rüzgâr sürüklenir suskun yapraklar dondurucu yalnızlıkta gülüşler dehşetle ayaz bütün bakışlarda esen hep aynı deli avaz bambaşka bir gerçek bu yaşadığım senden önceki gerçekten bütün kapıları çaldım bu kentte yoktun sen! hayalet gecelerin karanlığında bir ay kaldı bir de ben örttü yıldızları ayrılık sisi kanadı kırıldı gülüşün ıssızlığa terkedilmiş kayıklar gibi çaresiz kalmışım senin dışında kalan yarısının peşinde kavrulmak benimkisi en güzel yerinden yırtılan düşün... sen benim yağmurlarımı alıp gittin bu beton ormanında öksüzüm sonsuza dek ne bulutlar silebilir yüzümdeki kederi ne yere-ne göğe hasretim sığar her gün biraz daha parçalanırım geceler içime karanlık yığar iklimsiz kaldım işte kimliksiz kaldım gelmezsen içimde bu yangın sönmeyecek kurur her solukta birazcık daha kendi yağmurunu yitiren yürek kahraman yaralanır ve masal yarım kalır rüzgârda savrulur kum soykırımlar artığı yüreğimi toplayıp burdan da gidiyorum yüreğimdeki zincir nere gitsem sallanır kanımla kirlettiğim geceler hoşça kalın ben ayrılık acısına yüreksöken diyorum... kasım 95 İzmir gönül kırık gece keder çatal yürek neye yeter kör kurşun gibi ayrılık kahrolsam kaç para eder? dal kırılmış bir kere dalında kaldı yara bir an yüzünü sandım ay ışığıymış meğer... Ekim 97. Güzelbahçe

bütün vedalar deprem

ayrılık suskusu yüzüne düşmüş tenha kirpiklerin öksüz mü kaldı bozkır çökmüş yüreğinin başına yüzünde gülüşün gülsüz mü kaldı saatlerin ikisi var üçü var coşkuyu hüzün geçe kavuşmaya dert kala ölümlerin erkeni var geci var hain gide/mert kala yürekler dikenlere dalanarak koştukça yalınayak zalim göçer mazlum kalır yeryüzünde kum misali acı var söz yarası köz yarası sevdicem can kurutur-sevda yıkar ben giderim türküm kalır... beni dağladığın acı zamanlar geriye dönmeyen çağlara döner bir şiir bahçesi saydığım yüzün bensiz kara karlı dağlara döner baharını dolu çalar ayrılıklarda sevincini ateş sarar köz olur gam içinde bütün vedalar depremdir elveda küçüğüm elveda bir gün sen de anlarsın ki ölüm var insanın insana ettiği kalır sevdalar da gelir gider ah ne acı bir iz yaşam içinde filizkıran vurmuş mutluluklardan ezik bir yüreğin eksiği kalır dört yanın uçurum al kan içinde hançerlenmiş gençliğim oy yelde yaprak misali toz olur dem içinde... Kasım 95 İzmir

rubai

Ben Hayyam'ın kadehinden sulandım dedi gül Mecnun'la çöle düştüm Kerem'in elinde yandım dedi gül Alındım satıldım çiğnendim ayaklar altında Yürekler mezata düştükçe utandım dedi gül... Aralık 95. İzmir

gece-deniz-hüzün...

gece deniz bir de hüzün kuytu dalgınlığında bir çift gözün ekim dağlarında ateşler bir başka yanar yorgun yılkılar konuğu ömrümüzün dalında sararan yapraklar belki bekleyişlerdir yaşamak bekleyiş her şeyi sarar... her şey kabullenilmiştir ölüm kadar olağan önceden bilinircesine su-ateş-kül ve rüzgâr fırtınalar bile durağan o türküler ki bir başka söylenir dağ başlarında büyük yolculuklar arifesinde yarım bir şeyler kanar boşuna gidecektim biliyordun bir şeyler söyleseydin çiseleyen yağmurla bağlar kursaydın yüreğimize gitme kal deseydin bilmediğim yanlarınla gizemin aşikar olsaydı gece deniz bir de hüzün kanamasaydı kirpiklerinde suskunluğun olgunlaşan bir ağrı çatlattı kozasını en kör zamanda en azından dişlerini saplasaydın yüreğine belki yollar kavuşurdu bir zaman aramızda uçurum imkansızlıklar hicran noktasında ölmeseydik o anlar ki yeniden doğduğumuzda acı dölütünün ıslaklığı kaldı geriye şimdi ekim geldi ateşin kökleri var aşkın ve ışığın tohumları kurumuş yürek vadilerinden yorgun atlılar geçmekte gidişim sonradan infilak edecek biliyorum ağlayacaksın gecene dikenler batar bir zaman hüznünü bir yara gibi dağlayacaksın uykuya varır gibi sev bundan böyle belki mevsimler geçer de üstünden uyanamazsın... ekim. 97- Güzelyalı

kanatsız kuş

ben kıraçtım yalnızlıkta gözlerin kırkikindilerdi o aşk kırbacı küsmeler sabah üşümelerine benzerdi yumuşak sevecen dokunuşların kırılgan kimsesiz sokuluşların ellerin sevgi kuşların yaşamaya ölmeye değerdi belki ilk bakışındaydı ellerinin kıvrımında ayrılık nerede başladı aşk nerede sona erdi acıyla dağlanmış canı rüzgâr kırmış kanadını bin kuştan say bir insanı kanatsız nereye giderdi Kasım 95 İzmir

vatansız

Onu tanıdım herkesin bir O su vardır saf gümüş olmalı teni kırılır coşkunun omurgası dehşetle tökezler kapaklanırsın kahverengi denizler tükürür seni bazan uzun gelir ömür bazan bir arpa boyu aşk aşınmış öfke susmuş özlersin ayrılıkları bile yağmalanmış bir ömürde eskiyen ne nedir yeni acı denizlerden çok sevinçse bir göz kırpımı köksüz ağaçlar gibi anlamsız bir yolculuk anne ne olursun ölme büsbütün vatansız bırakma beni... 16.11.97. Güzelbahçe

ad...

sen benim en güzel düşüm oldun kül olmuş bir günün akşamında bir daha içilmeyecek giz şarabın yaşadıkça korkuyorum büyü bozulur karabasan olur diye düş uzadıkça şimdi parmak uçlarımda ışıksı bir toz bırakıp giden kelebek vaktevvel bir ad ver bana bir adım olsun yalnızca senin bildiğin şiirden damıtılmış uykularımın arasında nereden çağırsan işiteceğim ve içinde pür gibi yeşereceğim beni andıkça ben yitmeden karanlıkta düş bitmeden vaktevvel bir ad ver bana...

denizin dudağı

bulutun dalında kuş denizin dudağı dalga baharın kucağı yeşil yeşilin öpüşü gül akşamları yıldız iner gözlerin yürek dağlarım devrilir yel ne bilsin gonca gülün kırgınlığını savrulur bahar basmış benim deli yalnızlığımı zaman bilmez yüreğimin dargınlığını bahar basmış has bahçeyi bir yeşil ki sağnak sağnak ötelerde denizin o şehvetli coşkusu tütüyor gül tütüyor aşk tütüyor toprak kızlar geçiyor kucak kucak çiçek neredeyse kalçalarından şehvet fışkıracak kızlar geçiyor memeleriyle zamanı okşayarak bahar basmış has bahçeyi dallarda sel sele kelebekler seni sordum buralara hiç gelmedi dediler...

tomurcuk...

gülüşü küküm yüreği kör elleri gözleri şaki tekinsiz devranlardır nice gül bahçesi tarumar olmuş herkesin yüzüne böyle yürekten böyle sarsa sarsa yıldızlı maviliği gülme tomurcuk şimdi gam

vaktidir hüzün pusu düşer bakışlarına yitik sevdalar yorgunu fukara bir çingeneyim bir karışlık yaşamda yaşlıyım ferhad bile benden toy düşer yorgunum yitirmelerden yüreğimin yükü ağır - bunu nasıl anlatsam - kambur gibi taşırım yenilgilerimi var açıl has bahçede bülbüller sarhoş olsun alımına edana şu benim gönlümü çelme tomurcuk çok şarkılar dinledim uzak sevgililere çok kanadım kaç umudum talan oldu kaç sevgili kaldı ardımda ağlayarak koştum da varamadım vardım da bulamadım bozkırlar ortasında bir taş gibi bekledim bin yıllarca artık kabullendim sevdalar olmayacak hayatımda ardımsıra sakın gelme tomurcuk bulanık kurt havası iklimindesin ayaz çalar yel vurur deli olma tomurcuk...

sitem

namuslu yosmam benim-asaletli çingenem ömrüne bahis tutmuş kumarbaz meryem boş yataklar-loş bakışlar-fuhuş-ikiyüzlülük kahvaltı-bulaşık-çamaşır-dedikodu seçilmemiş zamanlarca nefret içinde gizemli bir lir sevişmek yılda bir ve kırk kilit altında gizlenen şiir... namuslu yosmam benim-asaletli çingenem niye bıraktın beni yırtılmış bir yürekle sonu gelmez bozkırlarda yitmiş bir çocuk gibi niye sustun-açlığıma-kıtlığıma-yetimliğime bak işte imgelerim çiğnenir-düşlerim yağmalanır sazım taşlara çalınır-sözüm yellerde savrulur niye bıraktın beni yırtılmış bir yürekle güneş iner kan kırmızı sulara deniz şehvetle titrer sen sonsuza dalarım gözlerinde gemiler bilinmez yerlere giden gemiler yürekleri zoka yemiş yüzleri bakırdan denizciler sokaklara bakarsın kıvıl kıvıl insanlar sovandan suratları kabuk üstüne kabuk maske üstüne maske koşarlar gözü doymaz hırslarının peşinde yaşarlar bir şeylerden kaçarak ve son derece masum özveri tellalı-namus simsarı yaşarlar irin saçarak... namuslu yosmam benim-asaletli çingenem eşkin indi akşam deli bozkıra indi gözlerime çoban yıldızı ayrılıklar kanadı ve boşuna yaşamlar çıban dağlar zonkladı ıssızlığın bağrında beni niye bıraktın yırtılmış bir yürekle sürüden ayrı düşmüş bir emlik kuzuyum ben sınırsız ıssızlarda kurt sağnağı gecede niye bıraktın beni yağma sofralarında namuslu yosmam benim-asaletli çingenem sanadır şimdi dargın gözlerimde kırık düş yüreğimde sanadır birikip sızlayan nem küskünlüğüm bir sana sanadır bunca sitem... 2.7.1995 Heybeli Kaplıcaları

bir susuşun kaldı..

dağınık saçlı bir susuş kalır senden zaman zaman ellerinle taradığın küheylan bir gece terk eder kenti öpüşün kalır ve mahrem yerlerin avuçlarında sımsıkı sessizliğinin... ve belinin kıvrımında devinen hayat suya bırakılmış usul bir kayıktır birden bire birden bire yüzünde yasak bir lâhit gibi taşıdığın bıçaklanmış-dövülmüş-terk edilmiş geçmişin şiirlere sarılır dizeleri kement yapar asar kendini susuşun kalır senden... geriye sarılmak kalmıştı oysa yalınyürek ve bilgece bir insan sıcağına koyuvermek gövdende kilitlenmiş gökgürültüsünü uçurumlarına düşmek vardı uyumak sularında saatleri kırmak vardı öpüşlerin örsünde uykuna karışmak vardı karanlıklara inat düşlerle başlamak için yepyeni bir şafağa kabında su suyuna kap gülünün gövdesinde özsu olmak vardı o hazin susuşun kaldı geriye her sabah taradığın... 6.2.96 İzmir

ey şehir

ey şehir unutma beni yalnızlığını giderdim senin acılarını omuzladım-boğuldum kederlerinde bütün sokakların uyudu bütün ışıkların söndü imbatın bile kesildi bir ben kaldım paramparça bir yürekle nice tekinsiz gecende hep koştum ter içinde düşe kalka bıkmadan bütün kapılarını çaldım şu insan yüzlerinin bakışların ötesinde duvarlar zorladım kapaklandım gülüşlerin sınır çizgilerinde bütün uçurumlarından düştüm ey şehir denizlerini sevdim gözyaşlarım aktı dalgalarına aşklarım çiğnendi fesleğen kokulu kaldırımlarda yüreğimi kemirerek çektim kahrını ve tüm sevgilerim yağmalandı ortalık yerde katlandım yine de küsmedim yaşamadığım güzelliklere neyleyim bilinmedi kıymetim buralardan gidiyorum ey şehir unutma beni kimsenin sevmediği yanlarını da sevdim... 2.7.97 Balçova

ey deniz...

kimisi gece sağnağıydı kimisi nisan yağmuru kimisi kırkikindi ne aşklar yaşadım bu kentte hepsi de hançerlenerek dindi bana geceleri verdiler yüreğimle damıttım yine de tüm hüzünler benden bilindi yürek yağmalattım yangın kucakladım ki o sevgililerin gözlerinden suretim nasıl silindi ah nasıl söylesem yanan samanlardı onlar yalan zamanlardı gökyüzünde yersiz kalmış kuşlar gibiydim ki sınırsız sandığım daralan zamanlardı bütün perdeler kalktı üryan kaldın kollarımda kimi nerede öptüysem oraya ayrılık indi ah ne yaman zamanlardı belki de bir daha dönmem gözyaşlarım döküldü dalgalarına öperken utanan zamanlardı deniz en çok seni sevdim taştan ağır yıllar geçti uçtu kuş kanadı sevinç dilek tuttum dilim yandı bir bakışta sonsuzluğu daralan bir avuç kalan zamanlardı belki de bir daha dönmem bilmezler bilmezler ben gelmeden önce eksikti mavi bana yalnızlıkları verdiler baktığım her yere şiirler sindi geride yaralar kaldı onca coşkudan güzelliği tomurcukta- yağmalanan zamanlardı kaldırımlar boyunca yalnızlık kesildi düşlerim geç gördüm belki de ondan çocukça ve bilgece deniz en çok seni sevdim yaşam belki de yalnızca seninle geçen anlardı belki de bir daha dönmem bir anıymış gibi tüketme gözlerimi koru gözyaşımı dalgalarında ey deniz unutma beni... 3.7.97 Güzelyalı-Yalı Kafe

ferhad

yüreği buz tutmuş- puslanmış bakışları gelme ferhad gelme sen bu yerlere sevmenin okkası on para olmuş- onurunu çoktan satmış ahali efsaneler yaratan ol güzellik etini pazarlıyor kaldırımlarda gelme ferhad gelme sen bu yerlere yar yanağı bildiğimiz dolunay muhbir çıktı girdiği son buluttan ol ceylan gözlere inen yıldızlar meğer ki sahteymiş anlayamadık tutsak düşmüş sevmesini bilenler zulüm almış yeri göğü kan tutmuş gelme ferhad gelme sen bu yerlere bir delisi ben kalmışım bu diyarların kimsecikler aşktan evler kurmadı gözleriyle yüreğini vermedi imge damıtmadı yol vurup ateşlere şiir şiir aşk örmedi bütün güzelliklerimle yandım da ortalıkta ilaç için bir tek insan görmedi gelme ferhad gelme sen bu yerlere şimdi yürekleri başkaldırıya kanlı bayrak gibi açma vaktidir zulmün kaleleri topla yıkılmaz dağları bildiğin dağlardan değil vaktidir aşkları bomba yapmanın zebaniler saltanatı devrilmedikçe zincir kopmaz gönüllerin boynundan insan özgür olmadıkça aşka aşk denmez sen de bu yolların yiğidi değil misin ol dağları deldiceğin yalansa

gelme ferhad gelme sen bu yerlere... 1.7.97. Güzelyalı

belki de aşk...

belki de aşk vardır benim hiç bilmediğim gece vardiyalarında karanlığa ışık gibi yayılan yorgun bir gülüştür çok uzak çöl yolculuklarından hırsızlayın bir hilal ki masallara saklanmış tanımlanamayan- ve en azından kendimi uçurumlarında deneyeceğim çocukçadır ki dünyanın tüm çocukları hiç mi hiç düşünmeden katıverirler oyuna bu yüzden karanlık dalların altında bir haziran akşamı pür gizem olarak oturan kadın ansızın özler çocukluğunu hayvancadır yar kokusu eser rüzgâr ve bir bakış bir cenneti talanlar belki de aşk vardır şiirle miirle falan avutamadığım bir ömrü savurduğum yoluna koşup koşup tutamadığım...

o şair...

ne bir yüzü vardı ne elleri ne adı güzelyalı'da bir şair şiir dokudu akşamları hiç kimse anlamadı ağaçlar çiçek açtı ha bire rüzgârda kız kokusu bir ışık ormanıydı denizde gümüş selviler gökte salkım salkım yıldız o bir yeraltı ırmağıydı için için kanadı şimdi varıp sorsan kimse tanımaz yaşam bağışlamaz aşk bağışlamaz o şair buralarda hiç yaşamadı. . . 8.6.97. . Güzelyalı

bencillik aynaları...

sevinç bir kelebekti yüreklerde dolaşan gözbebeklerine konan onu da öldürdünüz tozu bile kalmadı parmak uçlarınızda artık bütün aşklar güz coşkular topal mavi duygular yalnızlık sarı çıldırın ıssızlıktan bakarak görmeden birbirinizi sokaklar dolusu yüz bencillik aynaları... 19.12.96/26.7.97. Tabaklar Ky.

gazel

şimdi bütün dillerim l' âl bir yanık gönül söylerim cümle mizanları yıktım bir başka şakul söylerim haksızlığa isyan yasak isyansız gönüller sarsak dil kesti gözlerim bile ayrı bir usül söylerim ulur kuduz bir karanlık can koparır-kan sarhoşu onlara tüm dillerimle alazlanan kül söylerim zındanları zingirdeten dirençlerde tek yumruktuk gökyüzünde yersiz kalan bir yanık bülbül söylerim duvar yıkan isyan benim dağyaran derler namıma kaya deler çıkarım da sözlerimi gül söylerim... 7.6.96 İzmir Gece yarısına doğru telgraf telleri hâlâ sayıyordu savaş alanındaki ölüleri. Sonra dost düşman bütün insanlar birden sustu. Yalnız analar ağladı dünyanın iki ucunda. Bertolt Brecht (çev:A.Kadit,A.Bezirci)

ATEŞ ŞARKISI-hüzün önerileri

gözlerine otağ kurmuş yalnızlık acının zangocusun-bunalım eğirirsin geceleri sızım sızım kapanmaz bir yara gibi geçmişin kilitlerin anahtarsız kendinin hücresisin 'keşke' dediğin yerde yarım kalmış şiirlerin kederi -gecikmiş nice pişmanlık- içinde sabaha dek dört nala uzaklaşan bir atın dönüşsüz ayak sesleri... her türkü kan göleti söze dökülmeyen habis duygular kahredici ve derin birer kesik damar gibi deneyemediklerin... anlıların senin sokak çocukların cami kapılarına bıraktıkların dönüp dönüp sarıldıklarım anlıların ki her biri baş belan illetin yüzsüzün bir deprem sonrasıdır yalnızlıktan yıkılır kent anlarsın biraz da pişmanlıklardır hüzün... oysa kepir yüreklere can akıtmışsın kaç gülşen büyütmüşsün çoraklarında yeşermesi olmayacak ağaç gibiyken insan eli değmemiş sancılı gecelerden çiçek salgınlarıyla ulaşmışsın sabaha yakılmış bayrakları asılmış şarkıları çiçekleri çiğnenmiş yağmalanmış alanları kentler geçmiş içinden unutulmuş bir yerlerde birileri görüşmemek üzere her mevsim yaprak döken ve yeniden çiçeklenen ağaçlar gibi nice yol ayrımlarında kalmış nice insan yüzleri ne zaman ki dağdelen coşkularla sürüklenmişsen yüreğini gül diye sunduğun eller bozguna uğratmış tomurcuk şiirlerini acı çalmış baharını yüzünün gülüşün kırılmış sebiller gibi sırları dökülmüş bir günün aynasında birden bire görürsün biraz da dinmiş coşkulardır hüzün... ağladın hep ağladın kumdan evler kurmayı deneyemediğin için ağladın için için kurduğun kumdan evleri gelip yıkınca deniz ağladın derya içre balık gibi deryadan habersiz bir zamanlar duruydun arınmış sevgilere gebeydi toprakların için yırtıldı-dağlandın ve kirlendi gözlerin yüz ifaden kavlandı fason sözcüklerle konuşmağa başladın buğulandı aynaların içindeki bataklıkta boğuldun kendi kendine sürgün kirli bir suydun yine cellatlar dolaşıyordu türküleri talanlanmış alanlarda madalyonlarının arkasına saklanmış vampirler kan sarhoşu sayısız yargısız infaz faili meçhul yaşı bilinmeyen bunamış firavunlar sürdürsün diye saltanatını sokaklar dolusu yalaka çanak yalayıcı kul... yine de birileri hep oldu anlaşılmaz ölçüde hain(!) çelikten onurları parçalanmış yüzleriyle güya ibret-i alem için sergilenirken parçalarken bir tekmede zulüm esnafının tezgahlarını -sen ki bütün aynaları buğulu akvaryumuna aşık tedirgin su... gül(üş)ün açmasını insanlık suçu sayıp ağaçlar yargısız sökülürken hastane kapılarında ölüm kuyruklarla caddeler hınca hınç hınç tüm bunların arasında azat et kendini içindeki kafesten cellatların uluştuğu bir dünyada artık sırça saraylar kurma o saraylar dolusu mutluluklar kurma eğer ki yüreğinin haykıracak gücü yoksa dağ başlarına tırman yorgun bir kartal gibi mağaralarda yaşa yüzünü içindeki dipsiz dehlize dön ve haykır gözkapaklarının içinde saklanmış onca hüznü ki yeniden coşkuyla tutuşsun türkün unutma biraz da susmaktır hüzün...- arınıp yeniden insan olmaksa derdin en mutsuz zamanında sokaklara çık çaresizliklerden acılar devşir kimsesiz çocukların bakışlarından umut var kana nehir nehir bırak onca yıl içinde biriken zehir aksın unutma yaşadıkça aldanacaksın içinde yük olan ne varsa at kırılmış kanatlarını sağalt pencereler aç ki zındanlarına gözlerin ışık açsın dalların umut kaldır sınırları yüreğine çağlayanlar dökülsün unutma biraz da başlamamış coşkulardır hüzün...

çengili meyhaneler sokağı

karanlıkta çınlayan kahkahaları alabilesiye şuh fevkalâde haşarı birbirine düşerdi onun yüzünden Ege'nin en namlı korsanları dağlardan eşkıya indirir midillili eleni güneş sarısı saçları sevdası insanı bitirir sanki buz mavisi teni ve bütün bunlara ağlıyor şimdi yaşlı bir yosma gibi unutulmuş

eli kolu inmeli-mecal vermez ayağı- kanar suskunluğuna derbeder çengili meyhaneler sokağı... hani o akşamlar coşkuyla açardı yıldızlı perdesini cıvıl cıvıl yosmalar zil ve kadeh sesleri havada kadın kumar kavga kokusu hani uzak adaların denizcileri koç boynuzu bıyıklı zeybekler. silinmiş esamisi bir daha dönmez zamanda kurumuş toz olmuş gülün yaprağı terkedilmiş aşıkların gözleri kadar ıssız zamandan habersiz boşuna bekler çengili meyhaneler sokağı... gülüşünden çıngılar saçılırdı geceye çingeneler gül satardı-yalın ayaklı-güleç gözlerinde zühre yıldızı yanardı sazendeler meşk vurur eleni göbek atardı her gece mutlaka cıngar çıkardı bir gecelik aşklardan yıllarca kaçak gezer hapis yatardı adı dokuza çıkardı intizar alırdı-umursamazdı böylesine yıkılışı ah tutmasından gayri tek söz söyleyemez dudağı elbizli kirpikleri hüzne saplanmış çengili meyhaneler sokağı... iki parçaya böldüler denize çıkan yanına barlar dizildi kalanına gar sokağı dediler şirketler-matbaalar-ve sair iş yerleri başka gözlü adamlar ve kadınlar yalnızca arada bir eski ehl-i keyifler geçip gider utanır gibi sessiz yıkılır her soluk anlamsız bir boşluğa sahipsiz mazilerin son durağı ölür öldüğünden habersiz çengili meyhaneler sokağı...- 20.7.1995-Heybeli Kaplıcaları

söylenecek ne var şimdi...

yerle bir olmuş kentlerden uzak otobüs yolculuklarından baş belâsı gecelerden aranma ilanlarından-korsan gösterilerden iyi insanlardan-başlangıçlardan söylenecek ne var şimdi... ömrümüz tutulmuş bir acı çetelesi unutulmuş yüzlerin bir ışık kalmış gözlerinden ve tüm sayfalarımızda ayrılıklardan kalan kan izleri yalnızca 'şu an' vardır dediler yaşamda gerçek olan oysa ne var söylenecek içimizde kanayan yitik zamanlardan kalan anlardan başka bizi tanımlayacak... 95. İzmir

zafer...

-hayır bir ceza infazında değil benzeri görülmemiş bir zafer törenindeydiler. Ama Yarabbi ne korkunç bir zaferdi bu böyle... Ben de Halimce Bedreddinim R. Fiş cellat çivisini çaktı avucunun ortasına taş ürperdi sürü baktı soluksuz taştan kör demirden sağır duvardan dilsiz tek tek kırarken parmaklarını celladın kerpeteni bir ateş gördüler gözlerinde yalnızca yalımları dalga dalga büyüdü dokundu ellerine ayaklarına yanmadılar o güldü bir yangın nasıl gülerse zifiri karanlıkta baktılar utanmadılar ölebilirdi/yakalanmak yerine elinde kırılmış kılıcıyla devam ederek dövüşmeye şimdi anlaşılıyordu neden sağ ele geçtiği bir kez daha kanıtlıyordu işte yenilmezliğini zalimin öldüremediği bir destan olarak kaldı gülüşü cellat kemendini çektikten yüzyıllar sonra... 16.4.96. İzmir

çınar

yaşayacağım dedi rüzgâra yaşlı çınar nasıl unuturum şu yüz yıldır yeşermeyen dalımda yurtseverleri astılar sevgililerinin adını yazarlardı bağrıma kurşuna dizilen delikanlılar onlar ki

zulümdü alıcı kuşlar çekirgeler gibi geldiler yağmalaya yağmalaya kaldılar bebeleri bile boğazladılar acısından yeşermeyi unuttu toprak kuşlar ötmedi yasından kurşuna dizildi delişmen yağmur durmadan kanar yaşayacağım inadına dedi rüzgâra çınar sonunu görmeliyim celladın masallar anlatmak için bebeciklere indi miydi gözlerine yıldızlar duldamda sevgililer hayaller kurana kadar... 17.11.95. İzmir

dilara

önce zulüm uludu ve duman pelteleri cellatlar kudurdu sokaklar ölüm sirenleri azrailin ayakları paletli potinler potinler potin selleri. yarım kalmış şarkılar kar pankartları kovalayan rüzgâr yatağı ölüm uyku ağıt çığlığı sokaklar seslerinde kan selleri... caddeler ürkek-kaderci yılgınlık serpişmiş yüzü yalvaran can selleri. karanfiller aşk açardı bir zaman öksüz anaların avuçlarından oylum oylum karanfiller mezarlıklara kanar... tahliye bir başka zından işsizlik sokakları-kirli takipler zincirli dünyada dostluklara ödenen hiç hesapta yoktu bazı bedeller eski yandaşlar ki yavşamış gülüşleri pek çoğu tanımazlıktan gelen bir senin özlemindi yoldaşım hücreler dolusu-voltalar boyu boy verirdin duvarlardan dışarı sevdiğim direnç çiçeğim şimdi hâlâ ayaktayken kalkmış bir yumruk gibi yüreğim beni koyup ıssızlıklar tarlasına beni koyup isyanların tam ortasına bir bomba gibi beni koyup gittin işte sen de gittin dilâra 9.11.95. İzmir

işgal

bakışım sonsuz bir tan sökümüydü bombalanmış coşkuları bilmeden önce yürürken kaldırımlar çiçek açardı ayak izlerime kan dolmadan önce insanlar gülüşümü güneş sanırdı keder bulutları silmeden önce zulümler ansızdan geldi küçüğüm göğü ziftle kapladılar yeri tuzakla- suyun aynası çatladı kan karıştı şarkısına kuşlarımız bombalandı bahar dallarında kuşlarımız milyonlarca sanki ayak değildi çelik postallarının içinde yere basan ve metal ellerinin devamıydı silahları yürekleri yoktu sanki anaları yoktu yollarına bakan ne bir sevgilileri ne damarlarında kan ne de sesleri insan... sevda yağmaladılar kan içtiler zulüm kaleleri zından diktiler köşe başlarında korku nöbette ve tren raylarında katloldu zaman oysa ürperir ihtişamla süt mavi karanlıkta yıldızlar küçüğüm tıpkı gözlerin gibi zulmün gücü yetmese de bülbülün türküsüne katledilmiş insanlar bakamaz gökyüzüne... anaların ninnisini yaktılar aşıkların düşlerini vay yüreklerin kapıları kapandı ışıklar korku yandı unutuldu gecede bir başına ay derler ki -o iyi insanlar o güzel atlara binip gitti... gencecik cesetler yatar yüreklerinde yürekleri ki yaralı tek sığınaklarıdır ve tek silahları cehennem alanlarından kalan şarkılarını toplamışlar ve yalnızlık oturur terkilerinde derler ki o iyi insanların başka yerlerde her biri bir büyük şarkının kıyısında yaşarlar dilleri rüzgârın dilinden kaşları çatılmış silahlar gibi bir sevda bekler gibi tetikte yürekleri derler ki insanlığın yarasıdır yaramız haksızlığa uğrayanın öz kardeşiyiz okulda-sokakta-fabrikada tarlada özgürlük kuşlar gibi şakımadıkça ahd ettik ölmeyeceğiz senin gülüşlerin gibi çiçekler açmadıkça dünya mutlu olmaya yetmez küçüğüm sevgiler bizim için umutlar bekleyecek dağlar denizler kadar ve kelle vereceğiz eksilmesin diye coşkular çalınmasın diye avuçlarımızdan rüzgâr... 14.12.1994 - Balçova

yolcunun türküsü

yol tekinsiz-hava kar dağlarda ulur kurtlar- kar altında gül kalmış kül altında kor kanar yeğin atım çatladı bitti mataramda su hangi adımda mayın hangi sapakta pusu karanlıkta savrulan kirli yüzlerden geçtim rüzgârı iğrendirir çürük insan kokusu belki bir düş ömrümüz herkes göçer sonunda ya kavgada olmalı ya da yarin koynunda dizeler söylüyorum yüreklere su veren birer ölümsüz ateş yakılmış şairlerden benim de yarim vardı kanlı eylüller aldı ne giyotin ne kement onuru kurşunlandı o çelik kararlılık bedenimde dipdiri direncimi ürpertmez ne hain ne zemheri yar yanağı bilirdim meğer muhbir imiş ay gizlenerek yürüyen bulutlar arasından yol tekinsiz-hava kar dağlarda ulur kurtlar kar altında gül kalmış kül altında kor yanar... Eylül-Ekim 94. İzmir

ateş şarkısı

dizeler dile dökmez oğulları öldürülmüş anaların yasını cellat çizmeleri altında şafak gül gibi sökmez ay paklamaz zulümden gecenin karasını ırzına geçilen çocukların yakılmış cesetlerin yüzüne akşam düş gibi çökmez hangi söz anlatabilir kolları kopmuş askerin yürek yarasını ve tam vardiya ölüm fabrikaları silah simsarları haykırdı -insan hakları! hayvan hakları ! vay anasını be ! vay anasını !. . ey Bosna yaşamın anlamı kalmayan zaman zaman zaman zaman yalnızca ölüm anlamlı olan Bosna boğazlandın bir dağ gibi dünyanın tam ortasında ve barış tellalları -uygarlık vampirleri bu insan kıyımına utançsızca baktı da görmedi be ! görmedi be ! görmedi! akşamların coşkuyla karşılandığı evleri yaktılar evlerin ne suçu vardı kahvaltı masalarını duvardaki resimleri oyuncak bebekleri yaktılar oyuncak bebeklerin ne suçu vardı anaları çocuklarına hasret genç kızları düşlerinde yaktılar onların da anaları yok muydu bebekleri yok muydu -bağırlarına basıp adına mutluluk dedikleri ve ağıtlar yükseldi tüm yoksul sokaklarından yer yüzünün ruhuna kadar sömürülmüş milyonlar su ve ekmek sundular gözyaşlarından -Bosna yaşasın -diye bağdaki üzümü gözleyen toprakta petrolü izleyen uydular ne ayyuka çıkan ceset kokularını ne dünyayı sarsan kıyım çığlıklarını bir onlar duymadı be! duymadı be! duymadı!.. Mostar Köprüsünün üstünde aşklar dolaşırdı akşamları gök lacivert bir şarkıydı bir peri masalında ay akardı tüller içinde masmavi bir coşkuydu aşk yıldızlar bir pembe-bir sarı akardı Mostar Suyu güller içinde Mostar Köprüsünün üstünde kaçıncı yakılışıdır Roma'nın Kudüs'ün kaçıncı işgali kaçıncı cehennemdir Srebrenica sen kaçıncı hitlersin Slobodan Miloseviç insan kasabı. piç oğlu piç!.. orada ırzına geçildi gözyaşlarının bile yeniden çarmıhlandı spartaküs Nesimi'nin derisini yüzdüler Bedreddin'im bir ağaca asıldı kaçıncı kez kirlendi barış simsarlarının kof sözleri orada. . . masallardaki iyiler yıldızlı göğün sırları yorulmuş yaşamların çiçeklenen kırları yamaçlarda dinlenen eski zaman yatırları katledildi orada... annelerin parçalanmış memelerinden sütleri toprağa damlıyor öldürülmüş çocukların oyulmuş gözlerinden anneleri kanıyor artık ellerimi tutamazsın anne ellerim yok. bir daha sevinci koşamam sokaklarda bacaklarım kopuk sokaklar yıkık bir sesim vardı gülüşüme şarapneller düştüğü anda bütün çocuk sesleriyle birlikte insanlığın suratına haykırdı misketime benziyordu öldüğüm kurşun yağarken gökyüzünden yanık et-kopuk bacak insanlık kördü anne insanlık sağırdı bir çığlığım kaldı benden tarihin vicdanında yankılanacak gayri gözyaşlarını biriktirsin dünyanın dört yanında yalnızca ağlayanlar sonra da oturup içsin senin yazdığın yaldızlı dizeler öfkeye-kınamaya-yasa dair artık durdurmaya yetmez bitmiş bir soykırımı ey şair isyana kesmedikçe kederin kalemin yüreğine saplanıp ateşle

yazılmadıkça dizelerin daha çok vampirler sokaklarda uluyacak başka Bosnalar kanayacak insanlık zulüm soluyacak çocuklar soracak ey insanlık çocuklar sizden soracak sevinçler ne kadar az azrail ne kadar çok artık ellerimi tutamazsın anne ellerim yok !.. 1995- Balçova

kurye

Bin yıllar öncesinden bir kilim gibi söylenmesi yasak acılar dokunmuş yüzü kırçıl sakallarında kıvıldar durur zaman böcekleridir güneş kırıntıları İri ellerinde yas sessizliği bir meşe seli gibi çağlar avuçlarında direniş destanlarının ateş cevheri Bütün yitirmelerden parmakları yorulmuş sanki unutulmuşlukların kısır dalları Duyarak gökyüzünde dönmeyecek olanların sesini söküldüğü toprağı okşarcasına Okşar- emektar kafesini ve o zaman yıkılır- yüreğinin setleri yüzündeki çizgisiz tek yeri gözlerinde ürperir titrek bir kandil alevi gibi yeşermeğe hazır dalın bedeni hep böylesi anlarda yeniden cana gelir ekin biçtikleri tarlanın sınırında engereğin başını ezen babasının ayakları dam dibinde anasının bit kıran tırnakları... Yaslamış sırtını kedere ulu gövdesinde kocca bir ülke zonklar Sıhhiye pazarının bir kıyısında tarihi yara yara gelmiş eski bir isyancının heykeli ve daha çok ileriye taşıyacağı yüzü derin gizemlerin mahyası yüzü hüzünler aynası... ne ölüm-ne zulüm-ne rüzgar durduramaz taşıdığı haberi maviş çocuk gözleri bir çift deniz feneri kanlı fırtınalarda yüzyıllara göz kırpar... çökermiş sıhhiye pazarının yanına ateş serüvencileri kuryesi binlerce ceset taşır yaslı bağrında ve yapışmış yüreğine binlerce gencecik göz ağlamaz-kanar iki oğul vermiş dalyan gibi iki gürbüz can parçası seksen öncesinde koca ihtiyar... Aktı kendi dünyasında kör-sağır-dilsiz ırmak sevinç-hüzün-telaş-karmaşa-yalnızlık aktı kalabalık o baktı uzak ve yürüdü sancılar sakladığı derinlerine uykular kırbaç artığı-umuda yargısız infaz-düşler çarmıhta sirenler yüreğini göz göz sızlatır hala sirenler ne zaman çalsa iki dağ gibi oğul oğul oğul kanar bağrında o gün bu gün kimi zaman küfesinde yasak yayınılar kimi zaman bildiriler-haberler taşıdı yıllar önce mahpusta dinlediği Kuvayı Milliyedeki Nazım'ın kağnılarını düşünerek her gün pay ayırdı nafakasından zındanlar dolusu çocuğuna sonunu bilmediği yolcululara çıktı tanımadığı insanlarla buluştu karanlıklarda Hayır hüzün değildi şimdi yüzünde ışıyan bulut ayaklar altında linç edilmiş bir hüzün olur muydu biliyordu gülmeğe kapıları çoktan kapanmış yüzünde gayri ağlayacak tek bir yer yoktu... Doğruldu kanayışını bastırıp derinlerine Cebeci'ye doğru yola koyuldu... Ansızın bakışları yıldız yıldız çoğaldı yüzü yarık yarık bir göz tarlası ve kendi yüreğine hançer saplarcasına ta içinde kanadı köşedeki dilenci kara-kirli dudaklarında mecalsiz kıpırtılar bir şeyler fısıldıyor sağır kalabalığa yüzü çoktan yıkılmış kerpiçten köhne bir ev tüm sahipleri ölmüş duldasız düşsüz artık açılan bir kapısı olmayacak bir daha ışıklar yanmayacak penceresinde boynunda o kahreden büküklük sanki sonsuza dek doğrulmayacak kirli mendilinde nikel bir para bir vicdan rahatlatma fiyatı taş olmuş bir damla göz yaşı tomurcuğu dokunsan parçalanacak... Eski bir zemheri esti bedeninden teri buz kesti kuryenin geçti bir şimşek hızıyla gözlerinden kanlı bir ezgi gibi kırk yıl öncesi yoksulluktan kovgun düşüp umutlarla gelmişler öğür olup omuzdaşlık etmişler azmışlar karmaşasında koca kent ormanının birbirini yitirmişler... şimdi karşı köşede dilenen baht yoldaşı kıtlığın-kıranın yıkamadığı bileğini kimselerin bükemediği el açmış da yalvarıyor türküsü-onur yarası sökülüp yüreğinden kahredilmiş can parçası bakışları yıldız yıldız çoğaldı yüzü kasırgalı bir göz deryası yine boğazına o yanardağ tıkandı bağrındaki mezarlıkta yıldırımlar parçalandı düştü sırtındaki ekmek teknesi semeri yuvarlandı geçti yara yara kalabalığı sanki ardı sıra iki şahanı kısır gök birden bire kıraç kıraç çatladı ateş magmaları boşaldı yere bedeninde depremsi bir titreme dizlerinin bağı çözülüverdi

çökerdi bağrı boydan boya yarıldı savruldu yüreği kaldırımlara ölecek bir yaralıyı kucaklarcasına dilenciye sıkı sıkı sarıldı ve yitik bir çocuk gibi bağıra bağıra bütün köprüleri setleri yıka yıka isyanları kan köpürdü-çağladı bir zaman kuryesi ağladı... ve aktı kalabalık başıboş karmaşasında kör-sağır-dilsiz bir ırmak gibi sürüklenerek Acı/suların söndüremediği ateşti kirli mendilin üzerindeki para yanan bir kentin akşamında sönen güneşti... Ağustos-Eylül '93

adnandurmaz@superonline.com

Adnan Durmaz
adnandurmaz@superonline.com

Kaynak:
http://ekitap.kolayweb.com/
ekitap@kolaymail.com